

6  
ST 18. 5. 201613.–22. 5. 2016  
xx. divadelní  
flora theatre  
festival olomoucfestivalový  
zpravodaj*Těšila jsem se na cestu vlakem, na zázemí v karavanech,  
které tu sice už nestojí, ale atmosféře to neubralo.*

Jana Plodková o Olomouci a S-klubu

ROZHOVOR: DUŠAN D. PAŘÍZEK

2

RECENZE: SEBEOBVIŇOVÁNÍ

3

ROZHOVOR: CALLE FUHR

5

ČERNÁ KNIHA  
ZÁPADNÍHO UMĚNÍ A KULTURY

6

## DIVADLEM PROTI KRIZI

Středa bývá kritický den. Nevím proč. Pravděpodobně proto, že je uprostřed týdne nebo proto, že se jedná o v pořadí třetí den. A právě jak známo, třetí den bývá kritický. Ale dnes to tak nevidím. Vzbudili jsme se do (doufám) nádherného dne, kdy nás čeká zase to nejlepší. Divadlo Na zábradlí nám svěří svoji Posedlost v S-ku a v předvečer nás naposledy oblaží svou přítomností režie Dušana D. Pařízka ve Starých mistrech. Nacházíme se na vrcholu festivalového programu. Tři dny strávené s Pařízkovými myšlenkami, tvorbou, výpovědí, provokací se dneškem uzavírají. Bylo to krásné. Rozhodně toho nebylo dost, ale kdo chce víc, musí si zajet ke zdroji. Holt, když jsme to měli, co by kamenem dohodil, nevážili jsme si toho. To jsou paradoxy. Ku potěše duše i těla vám doporučuji si přečíst rozhovor s tímto kouzelným režisérem. Pokud nebude dostatečící ani toto, neváhejte se zúčastnit dnešní diskuse v Moravském divadle. #kdotohlema

Celá Olomouc včera odpoledne voněla letním osvěžujícím deštěm. Přejeme i vám novou energii z festivalových představení, která můžete vidět nejen na Floře. Nechte se opájet životadárnou vodou, která padá z nebes přímo do festivalového bytí.

Včerejší techno session Slávka Majera se možná někomu protáhla až do dnešních brzkých ranních hodin. Možná z ní někdo zamířil rovnou do vyhrátých, měkoučkových peřin. Ať tak či tak, užijte si středu bez krize a s optimistickou vidinou toho, že nás ještě dnes večer čekají Staří mistři.

Kateřina Málková

pořadatel partner



za podpory



hlavní mediální partner





17:00 S-klub

Jan Mikulášek – Dora Viceníková

**POSEDLOST****Divadlo Na zábradlí** Praha

Na dvoupodlažní scéně Marka Cpina prožije osm nájemníků ve zkratce své pocity štěstí, zamilovanosti, samoty i beznaděje. „Život v kostce“ pohledem dramaturgyně Dory Viceníkové, režiséra Jana Mikuláška a invenčního hereckého ansámblu Divadla Na zábradlí.

19:30 Moravské divadlo

Thomas Bernhard

**STAŘÍ MISTŘI****Volkstheater** Vídeň

Původní dramaturgie klíčového románu jednoho z nejvýznamnějších středoevropských prozaiků a dramatiků 2. poloviny 20. století v interpretaci mimořádných osobností německy hovořící divadelní scény – Lukase Holzhausera a Rainera Galkeho.

Režie: Dušan D. Pařízek  
*představení bude uváděno s českými titulky*

21:30 Moravské divadlo

**beseda s režisérem****Dušanem D. Pařízkiem**

22:30 Konvikt / šapitó / koncert

**Jupiters Disco Cowboys**

23:30 Konvikt / šapitó

**Kapitán Láška****DUŠAN D. PAŘÍZEK**

je původem z Brna. Po studiích Divadelní vědy v Mnichově se rozhodl absolvovat pražskou DAMU. Od roku 1997 režíroval v Divadle Na zábradlí. Za nejvýznamnější působení v Čechách lze považovat jeho spojení s komorním Divadlem Komédie, které vedl v letech 2002-2011. Právě od roku 2002 a i po uzavření Komédie pracuje až na výjimky v zahraničí. V této sezóně se stal kmenovým režisérem Volkstheateru.

## Dušan D. Pařízek: „CO SEDLÁK NEZNÁ, TO NEŽERE...“

S Dušanem Davidem Pařízkiem, hostem letošní Flory, jsem se setkal ve foyer Moravského divadla, kde vrcholily technické přípravy na večerní uvedení *Sebeobviňování*. Bavili jsme se nejen o jeho rakouském působení, vyhlídkách ale i tvorbě jako takové.

### Směšná temnota urazila od premiéry obrovskou cestu. Překvapilo vás, jak úspěšnou se inscenace stala?

Na to nemám odpověď. Zkoušení bylo těžké, snažil jsem se tenkrát pracovat v rámci daných možností. Burgtheater je finančně nejlépe vybavená činohra na světě, provozně je přesto - nebo právě proto - velmi svázaná a omezená. Limity nevznikají kvůli financím, se kterými bojuje většina srovnatelných scén na světě, ale proto jak se v divadle uvažuje, byrokraticky plánuje i rozděluje práce. Měl jsem tenkrát pocit, že se tam lidem spíše vědomě vytvářejí překážky, než aby byli podněcováni k co nejlepšímu výsledkům. Zbytečné debaty o scénografii, obsazení nebo některých inscenačních postupech, vnímám jako průvodní jevy celé tehdejší situace divadla. Můj děda Rudolf vždycky říkal: „Co sedlák nezná, to nežere.“ V Burgtheateru tenkrát chyběla bazální otevřenost, která podle mého názoru k fungujícímu divadlu patří. Vzhledem k tomu, jak jsem o některé věci musel bojovat - a jak tam ještě pár hodin před premiérou nikdo ve Směšnou temnotu nevěřil -, je dosavadní tažení inscenace velmi příjemné. A největší překvapení je, že jsme ji mohli hrát tady na Divadelní Floře: Petr Nerušil - vlastně celý tým festivalu - odvedl obrovskou práci. Jsem za to vděčný.

### Změnily všechny ceny za Směšnou temnotu přístup Burgtheateru k vám nebo inscenaci?

To šlo rychleji. Už v deset hodin večer v den premiéry mi najednou začali všichni říkat, že to věděli od začátku, že se takhle má, nebo dokonce „musí“ dělat divadlo! Rakouská splachovací povaha někdy nemá zábrany. Výsledky v anketě magazínu Theater heute, Nestroyovy ceny nebo pozvání na festival Theatertreffen pak ještě zvýraznily způsob, jakým se někteří představitelé divadla vůči Temnotě projevují. Ještě týden před premiérou mi nemohli přijít na jméno - týden před premiérou mi bylo ale taky jasné, že když se těmhle lidem něco nelíbí nebo něčemu nerozumí, je to jenom dobře. Nekritické nadšení, které po premiéře vypuklo, je zajímavou zkušeností. Dalo mi nahlédnout do dění v jedné z největších a nejvýznamnějších kulturních institucí na světě.

### Nedá mi se na to nezeptat. Měl jste pocit, že se v Česku zvedl zájem o vaši práci nejen v divadelních, ale také lifestyleových médiích, ať už v souvislosti s cenami nebo inscenací Kauza Schwejk?

Já moc tento druh zpráv, zvláště o sobě, nesle-



duji. Mně tvrdila jedna vaše kolegyně, že to tady nikdo nezaznamenal. To mi řekněte spíše vy.

**No...**

Vy a Vojtěch Varyš, kteří se o divadlo zajímáte, sami ho děláte a do cest investujete hodně času, přehled máte. O dalších novinářích příliš neví.

### Například rozhovor v Reportéru svědčí o něčem jiném...

Rozhovor v Reportéru byl, aspoň co já vím, iniciativou Vojtěcha Varyše. Pakliže někdo jiný projevils zvýšený zájem, tak je to hezké. Škoda, že česká odborná veřejnost k naší práci nepřistupovala tak, když jsme před lety začínali v Komedii.

### Slyšel jsem, že vaše působení ve Volkstheateru vyvolalo lehkou kontroverzi.

Z Burgtheateru se neodchází. Odtud vás leda vynesou. Platí to samozřejmě hlavně pro herce. Ale to, že by někdo vyměnil tohle slavné divadlo za menší a méně známé, je velmi neobvyklé. Navíc to nebyl jenom můj rozmar, účastnila se toho i Steffi Reinsperger. Rozhodnutí odejít vedení Burgtheateru velmi překvapilo. Vaši kolegové v Rakousku to označovali za výborný tah nového vedení a dramaturgie Volkstheateru.

### Hannover, Hamburg, Curych nebo Vídeň. To je celkem široká paleta míst a to jsem ani neřekl další řadu z nich. Je ale nějaké místo v německojazyčném prostoru, kde byste chtěl pracovat?

Ano, a bohužel jsem v něm pouze hostoval s Komedií, ale osobně nikdy nepracoval - a už ani nebudu. Nejlepší divadlo posledních pěta-

dvaceti let působí v Berlíně, teď právě tam připravují poslední sezonu současného vedení: režisér Frank Castorf se loučí s Volksbühne. Do toho divadla jsem dvě desetiletí chodil jako do kostela. Doporučuji každému, aby tam během příští sezony navštívil představení, čtení, párty. Tamější energie je nezopakovatelná a já si nemyslím, že se něco podobného povede v německy mluvících zemích - nebo někde jinde v Evropě - během příštích let znovu vytvořit. Pro mě to byla obrovská škola a cokoliv jsem tam viděl, mě hluboce zasáhlo.

### **V čem vás přitahuje destrukce scénografie? Objevilo se to v Marii Stuartovně i Spilání publiku.**

Začínalo to všechno destrukcí kostýmů v Antiklimaxu a Kvartetu, pokračovalo scénografiemi na kolínských inscenacích Emilie Galotti a tamější projekt Nathan / Believer, v nejbližší době bylo asi provedeno v Procesu... Základní konflikty her nebo textů jsou tak zásadní a to co postavy zažívají na jevišti, je natolik extrémní, že je dobré, když se scénograficky na chvíli nastolí řád - systém, který alespoň dočasně zdánlivě funguje a který lze posléze zničit. Narušených povah, vztahů, kariér nebo celých referenčních systémů - či „světů“ - je v mých inscenacích víc než dost. Na začátku se proto sna-

žím v divácích vzbudit dojem, že klec, která se vydala hledat (a věznit) ptáka - respektive hlavní postavu - je relativně komfortní. Věta Franze Kafky tento můj základní scénografický postup popisuje výstižně. Vy osobně jste např. viděl v hannoverské Marii Stuartovně přepychový a velmi oficiální prostor, ve kterém (a o který) se utkaly Marie a Alžběta. Prostor, v němž se tvořila a realizovala nejvyšší politika. Bitevní pole, na kterém zvítězila během jejich velkého střetnutí Marie. Bitevní pole, ze kterého si tímto opovážlivým krokem vytvořila klec. A z této klece posléze vedla jediná cesta: Jim Morrison zpíval „Break on through (to the other side)“, Leicester předal Marii sekyru a ta si sama prosekala cestu na „onen svět“. Vždycky hledám okamžik, ve kterém je smysluplné scénografií nastolený řád narušit. Jak Sarah Franke coby Marie rozsekala scénu byl, myslím, čitelný emocionální ekvivalent pro smrt samozvané královny. Herci, kteří vědí, že na takový moment dojde, nabízí většinou víc a víc možností, kde by scénu mohli „přestavět“. Většinou to chtějí udělat co nejdřív - a já se to snažím oddálit. Je to i z hlediska dramaturgické a inscenační práce zajímavé: někoho nadchnete pro možnost, že si celý svět sám vytvoří a posléze zničí; a pak mu to rozmlouváte. Čelíte lidské destruktivitě a narůstající energii. Hráči se do toho nakonec vrha-

## **ACHTUNG!!!**

Je nutné upozornit na jednu velice důležitou událost, kterou žádný divadelní nadšenec (a obzvláště milovníci uvedených vídeňských inscenací) zkrátka nemůže proměškat. DNES po odehrání představení Staří mistři proběhne již avizovaná beseda s režisérem Dušanem D. Pařízkem. Právě v Moravském divadle v 21:30 hod. se můžete zeptat, na cokoliv vás zajímá. Buďte smělí a zeptejte se na jeho poetiku, práci s herci, dramatickým textem a tématy, které ho zajímají.

jí s vervou a totálním nasazením. Někdy to bývá očištěné a velké, jindy zase ubohé. Ideálního načasování jsme dosáhli například ve Spilání publiku, protože se čekalo až na děkovačku, což pomalu přešlo v neformální večírek. Diváci a hráči se postupně loučili s Komedii. Pochopil to každý, týkalo se to všech.

*Za rozhovor děkuje  
Martin Macháček*

## **Stanislav Majer: „JEDNOU A DOST!“**

**Spolu s Kateřinou Málkovou jsme si dovolily přepadnout Stanislava Majera těsně před jeho premiérou jako hudebního virtuose v šapitó. Zrovna se připravoval na svou premiéru v roli DJ. Zjistily jsme, jak si užívá flory, jestli neplánuje vyměnit herectví za hudbu a zdali je něčím posedlý.**

### **Jak si užíváte Olomouc a Divadelní Floru?**

Zatím naplno. Viděl jsem dvě skvělé inscenace Dušana Pařízka a teď jsem hrozně nervózní, protože mám před svým premiérovým setem. Ale jako úplně prvním.

### **Ale jestli se nemýlím, tak jste hrál i na předchozí Divadelní Floře.**

To ano, ale probíhalo to tak, že jsem pouze připojil telefon k aparatuře a pouštěl videa z YouTube.

### **Takže tohle je taková profesionální premiéra?**

Dejme tomu.

### **Jak jste se vlastně k DJingu dostal? Kde se vzal ten nápad?**

Mě to nenapadlo. Já to mám rád. Hrozně mě baví pouštět si hudbu sám pro sebe. Navíc minule tady lidi docela tancovali a bavili se. Pak mi zavolali a já na to kývnul. Tak jsem si říkal ok, musím to vzít vážně a nějak se na to připravit. Ale ambice nemám natolik vysoké, abych pokračoval někam výš. Myslím, že tady zahrají jen jednou... a dost.

### **Bude to tedy pouhý koníček?**

No jasně, to vůbec. Myslím, že to dělám poprvé a na dlouhou dobu také naposled.

### **Probíhala nějaká intenzivní příprava na tento večer? Nebo jak jste se připravoval?**

Nějaká příprava byla. Musel jsem se naučit s nějakým mixážním programem a vybíral jsem nějaké tracky, abych nepouštěl věci na první dobrou. Jen se trochu obávám, že lidi nebude techno bavit.

### **Býváte tady během DF a také jste tady natáčel. Jaký máte vztah k Olomouci?**

No právě já ji úplně miluji a rozhodl jsem se, že tady budu jezdit na dovolenou. Třeba na dva nebo na tři dny si odpočinout. Pro mě to tady vypadá jako v Itálii, opravdu úžasné místo a skvělá atmosféra. Zkrátka se sem chci vracet.

### **Jaký máte názor na vídeňské inscenace?**

Tak dneska jsem viděl Sebeobviňování a to mě zasáhlo hodně, protože jednak pro každého je to osobní záležitost, a taky protože jsem to hrál ještě s bratry Bambuškovými, když jsem začínal na divadle. Inscenace se odehrávala ve věznicích mezi trestanci a sebeobviňování probíhá mezi nimi. Byl to hodně silný zážitek. Jezdili jsme s tím po věznicích, kde zpětná vazba byla

hodně silná. Teď jsem to viděl z jiného úhlu pohledu a hodně mě to dostalo.

### **A na co ještě plánujete jít a užít si to?**

Zítřka na Staré mistry, no...

### **A co Posedlost?**

Tam musím.

### **A těšíte se na festivalové publikum?**

Jo, tak za festivaly jsme vděční.

### **A čím jste posedlý?**

Já? Teď momentálně technem.

*Za rozhovor děkují  
Tereza Tylová a Kateřina Málková*

### **STANISLAV MAJER**

je divadelní a filmový herec se zálibou v technu. K divadlu se dostal přes truhlařinu. Účinkoval například v Činoherním studiu v Ústí nad Labem, La Fabrice a Divadle Komedie. Od roku 2012 má angažmá v Divadle Na zábradlí, kde hraje v inscenacích Posedlost, Anamnéza a Cizinec.

POCITY, NÁZORY, VÝLEVY  
PO PŘEDSTAVENÍ

## SEBEOBVIŇOVÁNÍ

Docela silné dojmy, ale momentálně  
o tom nejsem moc schopen mluvit.

SASA

Já nejsem žádný divadelní znalec, ale  
bylo to asi jedno z nejextrémnějších  
představení, co jsem kdy viděla...

IVA, 23 let

Já jsem od Handkeho už viděl Spílání  
publiku, takže jsem byl připravený na  
jistý extremismus. Ale bylo to super  
a výkony Steffi Reinsperger,  
je opravdu výborná herečka.

JIRÍ, 26 let

Nadšená a šťastná z toho že divadlo  
ještě není úplně ztraceno.

KATKA a BÁRA

Velmi dobré, určitě zajímavé.

JIRÍ, 66 let

Jak se mi původně nechtělo na mono-  
drama v němčině, tak jsem zažila úpl-  
nou katarzi. Jsem nadšená z neuvěřitel-  
ného výkonu Stefanie Reinsperger.  
Líbí se mi kolik poloh v inscenaci má  
a jak je její výraz rozmanitý. Člověk je  
zvyklý na prototypy krásných, štíhlých  
hereček a tohle je nevídaný fenomén,  
kdy se jedná o jiný typ herečky, která  
dokáže tak neuvěřitelně zaujmout  
a vtáhnout diváka do světa, který pro-  
žívá. I přesto, že inscenace je nedělová  
a velmi náročná na divání, tak všichni  
jsme seděli a koukali a opravdu to  
s ní prožívali.

PETRA



## You are completely perfect Stefanie

Z Handkeho prvotín, dramatického trojlístka takzvaných rečových hier (Sprechstücke), ostávají v divadelnej pamäti najmä oslavované Nadávky publiku. Dramatik v nich provokatívnym spôsobom maže hranicu javisko-hľadisko a z diváka robí doslova fackovacieho panáka. Nemé tváre z publika tu náhle dostávajú konkrétne kontúry. Predstavujú spoločnosť, pre ktorú je divadlo trestom za ich ospalú existenciu. Prúd urážok zo známejších „Nadávkov“, v Sebaobviňovaní nahrádza prudká endoterミア. Cieľom útoku už nie je nehybné publikum, ale hlavný exponát javiska, nositeľ dramatikovej výpovede – herec. Ten podstupuje ukrutnú cestu od nevinnej existencie človeka tabula rasa na člena čudného spoločenstva menom ľudstvo. Aby zapadol do sociálneho rámca potrebuje sa naučiť mnohé zručnosti - chápať seba, vraviť o iných, no najmä prijať nemenné pravidlá zhubného systému - stať sa súčasťou administratívnych spisov, nemocničných záznamov, atď. Dušan David Pařízek Handkeho očistný kopanec našil na mieru svojej dvornej herečke a tvári festivalu Stefanie Reinsperger. Nevyužíva však len jej herecký potenciál. Jej Sebaobviňovanie vyznieva najmä ako vášnivá svedčba herečky pozbavenej autentickej identity a uväznenej v replikách javiskových postáv, herečky ako hlasnej trúby idej dramatika.

Výtvarný objekt, takmer polymorfné nahé telo Stefanie, leží na začiatku chrbtom k divákovi. Len pomaly, kúsok po kúsok, preberá kontúry ženy. Otáča sa k publiku, odhaľuje prvé poznávacie znaky človeka - záhyby pokožky, prsia a tvár. Vstáva na rovné nohy a v tieňohre skúma svoje proporcie ako v „lacanovskom“ zrkadle. Z objektu sa postupne stáva subjekt. Rodí sa ale naozaj? Môže byť vôbec na Stefanie niečo slobodné a individuálne? Veď v hodinovej dušu spytujúcej monodráme rad za radom cituje svoje divadelné roly a oroduje za svoje pády. V poslednej replike navyše priznáva: „Mluvila jsem tuhle hru.“ Autentické fotografie jej detskej tváre, ktoré sa objavujú na jej zapotenej košeli, na bielom plátne a na ďalších miestach javiskového priestoru síce na chvíľu vyvolajú dojem prirodzenosti, no rýchlo strácajú zmysel. Napriek všetkej ponúkanej úprimnosti sa tu svedčí javisková postava – obeť dramatika a režiséra. O to trefnejšie však „spíla“ o našich vlastných maskách. A robí to tak, že sa so svojimi maskami pohráva. Stefanie raz hypnotizuje publikum prirodzenou nenútenosťou, inokedy bez nutnosti exhibícií prechádza od civilného rozprávania, cez křčovitú zúrivosť a nafúknutý pátos romantických postáv, až po „úprimnosť“ nežného šepotu.

V závere herečka spieva vetu: „I'm perfectly incomplete.“ S ľahkosťou tak priznáva všetky svoje slabiny. Nijako nepopiera svoju vinu z dobrovoľného zotrvávania v kazajke spoločnosti. Napriek tomu, že absentuje želaný moment vzbury, ja by som spieval: „You are completely perfect Stefanie“. Hodinová one woman show vtahuje, zabáva a navyše nastavuje slušné zrkadlo.

Milo Juráni

# Calle Fuhr: „KTO JE VLASTNE OBEŤ?“

S režisérom Callem Fuhrm som sa po predstavení jeho inscenácie *O moc krátkých nožičkách* rozprávala v tajnom zákutí Konviktu na pohodlnom červenom gauči. Odhalil mi tajomstvá svojho kariérneho chodníčka aj proces, akým vznikalo jeho dielo v malom viedenskom divadelnom bare.

## Pôsobíte ako asistent réžie vo viedenskom Volkstheateri.

Áno, začal som tam pracovať tohto roku. Predtým som bol v Düsseldorfe, odkiaľ pochádzam – taktiež ako asistent. Tam som stretol Dušana Pařízka, pracovali sme spolu na Fautovi 1-3 a veľmi dobre sme si rozumeli. Ja som mal v pláne žiť a študovať v Berlíne, no moje štúdium sa skončilo veľmi rýchlo... Vtedy mi zavolať Dušan a povedal, že pracuje na niečom vo Viedni, majú prísť aj herci z Düsseldorfu a či sa k nim nechcem pridať. Ja som samozrejme súhlasil a presťahoval som sa do Viedne. Odvtedy som pracoval na niekoľkých projektoch, s Dušanom a dvoma ďalšími režisérmi a veľmi si to užívam.

## Takže ste neštudovali žiadny divadelný odbor?

Nie, vlastne som neštudoval nič. Hneď po (strednej) škole som sa dostal do divadla v Düsseldorfe. Mal som veľké šťastie. Keď som tam žiadal o prácu, mojej budúcej šéfke som povedal: „V podstate nemám nič, čo môžem ponúknuť. Mám vodičský preukaz a to je asi tak všetko, ale naozaj chcem byť súčasťou tohto divadla.“ Ona povedala, že je to tak úprimné, že ma berie. To bolo naozaj super.

## Vaša inscenácia *O moc krátkých nožičkách* nie je pre veľké sály. Hrávate to v nejakom štúdiu Volkstheatra?

Vlastne to hráme v bare, volá sa The Red Bar. Je súčasťou divadla, no predstavuje aj platformu pre asistentov réžie, aby si mohli vyskúšať prvé malé inscenácie. Funguje to veľmi dobre, jeho priestor sa dá využiť mnohými spôsobmi. Keď to hráme tam, používame arénové usporiadanie.

## Prečo ste si na inscenovanie vybrali text Katji Brunner? Bol súčasťou nejakej dramaturgickej línie?

Vybral som ho sám, nezávisle na nejakej dramaturgickej koncepcii. Raz som v novinách čítal článok o pedofílii, presnejšie o pomocnej skupine pre ľudí, ktorí si myslia, že majú sklony k pedofílii. Môžu tam prísť a stretávať ľudí s podobnými pocitmi, rozprávať sa o tom. Cieľom tohto programu je, aby títo ľudia nikdy nezneužili deti. Článok hovoril aj o tom, že pedofília je považovaná za chorobu, ale v podstate ide o to, že ľudia ňou trpiaci sa zamilujú do detí, nie je to teda iba o znásilňovaní. Samozrejme, neexistuje spôsob akým túto lásku naplniť. Myslím, že to je hrozne smutné a vtedy som si prvýkrát uvedomil, že pedofílii, na ktorých sa



Calle Fuhr (vpravo). Na snímku spolu s Petrom Nerušilem, Stefanií Reinsperger a Simonou Vičarovou.

stále pozeráme ako na beštiálne, zlé osoby – majú najhorší život aký môže existovať. Pri tejto myšlienke sa pre mňa po prvýkrát tento vzťah obeti a násilníka otočil a táto téma ma veľmi zaujala. V podstate v rovnakom čase vyšiel tento text v nemeckom divadelnom magazíne. Prečítal som si ho, niektoré časti sa mi páčili, mnohým som nerozumel, ale nejakým spôsobom sa to týkalo presne tohto problému – a nazerá naň z úplne iného pohľadu. Odložil som si ho bokom, v tom čase som mal asi 17 s žiadnou šancou na to, aby som s ním niečo robil. Neskôr, keď som rozmyšľal, čo by sa dalo robiť v The Red Bar, prečítal som si text znova a napadlo mi, čo ak by sa v ňom stretla matka s dcérou.

## Pôvodne to tak v texte nebolo?

Nie. Bruner uvádza, že je to text pre štyroch ľudí, alebo 13 mužov v plavkách. Ja som si vybral tretiu možnosť, vlastnú: matka a dcéra, ktoré sa stretnú po 15-20 rokoch a snažia sa porozprávať. Celá minulosť sa odhaľuje a my zisťujeme, že aj matka je súčasťou tej „zlej strany“, keďže nijak nereagovala, neobráňovala dcéru, nepostavila sa za ňu. Pýtame sa, kto je vlastne obeť? Zaujímavé na texte je to, že to mohol podnietiť túto otázku. Že nie je iba šokujúci a provokatívny, ale môže byť osobným pre každého. To sa mi na ňom veľmi páči.

## Do akej miery ste do textu zasahovali?

Úprava textu bol práca nás všetkých. Úplne sme ho zmenili a použili sme z neho asi tretinu. Hodiny sme sa o texte rozprávali, znova ho čítali, každý do debaty prispel vlastnými zážitkami a skúsenosťami a postupne sme ho naplňovali spoločnými myšlienkami. Inscenácia sa tak stala našou srdcovou záležitosťou.

## Je zaujímavé, že ste si ako mladý muž vybrali text o probléme zneužívania detí v rodine...

Áno, je pravda, že s tým nemám osobnú skúsenosť. Na tom sme sa dohodli celkom skoro – nemôžeme zobraziť ženu, ktorá bola zneužitá. O tom nevieme nič. Ale môžeme nájsť najmenšiu známku zneužitia, ktorú sme pocítili, keď sme boli malí – a urobiť z toho veľkú vec. O tom to v podstate je. Nájsť niečo z vlastného detstva, nemyslím sexuálne zneužitie – môže to byť maličkosť, napríklad sa vaši rodičia na vás nepozreli, keď ste to chceli, nechtyli vás za ruku, keď ste to chceli... a ten pocit vo vás ostal.

## Chceli by ste na záver niečo dodať?

Veľmi rád by som poďakoval organizátorom festivalu, že nás sem pozvali, veľmi sa nám tu páči a užívame si tu. Sme vďační za túto príležitosť!

Barbora Forkovičová

## CALLE FUHR

se pred 22 lety narodil v Düsseldorfu. Režijnú zkušenosť získal nejen ve zdejšími divadle, ale také při spolupráci v rámci Salzburger Festspiele. Na pozici asistenta režie ve vídeňském Volkstheateru pracuje od sezony 2015/2016. Zde také realizoval dvě své samostatné inscenace Vzrušující kolotoč podle předlohy Arthura Schnitzlera a právě *O moc krátkých nožičkách*, se kterým se Fuhr představil v Olomouci festivalovému publiku.

## ČERNÁ KNIHA ZÁPADNÍHO UMĚNÍ A KULTURY (ze Starých mistrů)

LUDWIG VAN BEETHOVEN  
(\*1770 Bonn † 1827 Vídeň)

[...] Beethoven, ten věčně depresivní, ten zaslužitý umělec, ten totální státní komponista, lidé ho obdivují, ale v jádru je Beethoven skrz naskrz odpudivé zjevení, vše na Beethovenovi je více méně komické, ustavičně slyšíme komickou bezradnost, dunění, titánskost, hloupost pochodové muziky, dokonce i v jeho komorní tvorbě. Když slyšíme Beethovenovu hudbu, slyšíme více hřmot než hudbu, zaslužilé, tupé pochodování not, řekl Reger.

BURGTHEATER

[...] již léta jsem nebyl v Burgtheateru a nic nesnáším více než Burgtheater, skutečně nic více, jako dramatické umění vůbec, řekl [...]

KUNSTHISTORICKÉ MUZEUM

Po desetiletí je to pořád to stejné, chodím do Kunsthistorického muzea a myslím si, Kunsthistorické muzeum nemá ani jednoho Goyu! Že nemá žádného El Greca, není dle mého uměleckého vnímání žádné neštěstí, ale že Kunsthistorické muzeum nemá žádného Goyu, je skutečně neštěstí, tolik Reger. Je nutno říct, že ve světovém měřítku

je Kunsthistorické muzeum přesně v rozporu se svou pověstí, není žádné prvotřídní muzeum, vždyť nemá ani velkého, všechny přesahujícího Goyu.

GUSTAV MAHLER

(\*1860 Kaliště u Humpolce † 1911 Vídeň)  
Mahler je přece nejpřečehovanějším komponistou století. Mahler byl výborným kapelníkem, ale je průměrným komponistou, jako všichni dobří kapelníci, jako Hindemith například, jako Klemperer. Móda kolem Mahlera mi byla po celá ta léta odpudivá, celý svět byl v jednom velkém poblouznění Mahlerem, to bylo již nesnesitelné. Víte vůbec, že hrob mé ženy, do kterého i já půjdu, řekl, leží hned vedle hrobu Mahlera? Ach jo, na hřbitově to člověku může být jedno, vedle koho leží, dokonce mě nerozhodí ani ležet vedle Mahlera.

VÍDEŇ

Vídeň je celkem povrchně proslulá kvůli své opeře, ale ve skutečnosti obávaná a protivící se pro své skandalózní toalety.

*Přebrané z programu ke Starým mistrům,  
Volkstheater.*

# #XXDF



facebook.com/divadelniflora



twitter.com/divadelniflora



instagram.com/divadelniflora

ČT 19. 5.

16:30 S-klub

Jan Mikulášek – Dora Viceníková

**POSEDLOST**

**Divadlo Na zábradlí Praha**



19:30 Dům u parku / Palackého 21

**BURN – instalace**

**United-C Eindhoven**

Ochutnávka z performance, která svérázným způsobem ovládne prostory Domu u parku. Instalace, která předchází jedinečnému uvedení v následujících dvou festivalových dnech.

20:00 S-klub

Jan Mikulášek – Dora Viceníková

**POSEDLOST**

**Divadlo Na zábradlí Praha**

21:30 Konvikt / Divadlo K3

Renan Martins de Oliveira

**LET ME DIE IN MY FOOTSTEPS  
ME-SA & BOD.Y**

Čisté taneční představení brazilského choreografa a kvarteta špičkových interpretů, jež bylo v nabitě celoevropské konkurenci zařazeno mezi dvacet vybraných titulů sítě Aerowaves.

22:30 Konvikt / šapitó / koncert

**Miloslav König**

23:30 Konvikt / šapitó

**DJ .aniel .olanda**

## ARCHIV: RADNICE SE K FESTIVALU ZACHOVALA MACEŠSKY

Skončil 6. ročník mezinárodního divadelního festivalu Divadelní Flora 2002. (...) Dramaturgickou snahou bylo postihnout různá neprobádaná zákoutí lidské duše, její světlé i temnější stránky. Nešlo o nalezení všech odpovědí, spíše o poskytnutí rozdílných pohledů na něco tak elementárního jako křehká lidská duše je. Zbývá poděkovat organizátorům festivalu (...) a všem, kteří nad fyzicky, duševně, finančně i časově náročným projektem nezlomili hůl. Vše má však své stinnější stránky, jednou z nich je i přístup Magistrátu města Olomouce. Divadelní Flora je jedním ze způsobů, jak Olomouc dobře zviditelnit. Když už se letos festival konal bez státní dotace, bylo by snad na místě, aby radnice udělala vstřícnější krok a zařadila tuto akci mezi své priority. O to více zarážejícím dojmem působí přístup radnice, která zaštitila festival pouhými 50 000 korunami a ještě ho téměř ignorovala. Stejně tak zůstává rozum stát, když se ani na závěrečném představení, kterým celý festival vrcholil, neobjevil nikdo z těch, kdo mají olomoucký kulturní život v kompetenci. Doufejme, že příští, sedmý ročník se ponese v pro divadlo vstřícnějším duchu. Mohlo by se totiž stát, že organizátoři ztratí sílu pro boj s větrnými mlýny a Olomouc přijde o jedno ze svých, dnes již typických lákadel. (...)

*Martina Šmídová, Olomoucké listy, 2002, č. 20*



Vstupenky v ceně 50-400 Kč zakoupíte na pokladně Moravského divadla, tel. 585 500 500 nebo online. Nabízíme studentské slevy, část akcí je zdarma.



Doprodej probíhá 30 min před začátkem jednotlivých produkcí v místech jejich konání. Rezervace propadá 15 min před začátkem představení.



Na webu [www.divadelniflora.cz](http://www.divadelniflora.cz) najdete veškeré info vč. obsahu tohoto zpravodaje.

**šéfredaktor:** Martin Macháček

**redakce:** Milo Juráni, Barbora Chovancová, Barbora Forkovičová, Tereza Tylová, Kateřina Málková, Dominika Široká, Zdeněk Vévoda,

**korektura:** Daniela Hekelová, **sazba:** Zdeněk Vévoda, **foto:** Lukáš Horký, Ondřej Hruška,

**email redakce:** [press@divadlonacucky.cz](mailto:press@divadlonacucky.cz),

**tisk:** Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: [tiskarna@zc.cd.cz](mailto:tiskarna@zc.cd.cz)